

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑ

×

Κλείω τὰ μάτια μου, καὶ ξαναβλέπω, ὡσὰν νὰ ἦτο ἀκόμη μόλις χθές, τὸ εὔμορφο νησί μὲ τὰ ὠραία ἀκρογιάλια καὶ τὰ μυρωμένα βουνά.

Εἶνε τόσο κοντά στὴν καρδιά μου ἡ Κέρκυρα! ψιθυρίζουν σιγανά στὴν ψυχὴ μου τόσα λόγια ἀγάπης τὰ φυλλώματα τοῦ Μὸν-Ρεπό καὶ τοῦ Ἀχιλλείου. Ξαναφέρει στὸ νοῦ μου τόσες εὔμορφες στιγμὲς τὸ ἀκρογιάλι τὸ δροσόλοστο τῆς Γαρίτσας καὶ τὸ ἀλησμόνητο Κανόνι....

Ξαναπερνοῦν ἐμπρὸς μου τόσες χαριτωμένες εἰκόνες ὅταν θυμῶμαι τὴ χάρι ποῦ ποτὲ δὲν παύει νὰ στολιῇ τὴν ἀλησμόνητη σπιανάδα.

Ὁραία Κέρκυρα!.. χαριτωμένη τοῦ Ἰονίου κόρη ποῦ γιὰ μητέρες θὰ εἶχε νεράιδες καὶ νύμφες! Φθάνει νὰ τὴν θυμηθῆς καὶ θὰ νομίσης ὅτι ἀκόμη σὲ χαϊδεύουν ἢ αἰσθάνονται, ὅτι ἀκόμη σκορπῶ γύρω σου μύρα τὸ ἀεράκι τῆς, φθάνει νὰ περάσῃ μόνον ἀπὸ τὸ νοῦ σου ἡ εὔμορφη τοῦ ὠραίου νησιοῦ ὄπτασία καὶ θὰ νομίσης ὅτι πολὺ κοντά σου ἀντηχοῦν ἀκόμη ἡ τελευταῖες στροφές μιᾶς πονεμένης σερενάδας.

Αὐτὴ εἶνε ἡ Κέρκυρα. Πρώτη σ'εὔμορφα μέσ'τὰ ἐπιάνησα, καμάρι τῆς ὠραίας μας χώρας, περιβόλι ἀπὸ τὸ ὅποιο ποτὲ δὲν φεύγει ἡ ἀνοιξι.

— Τί νὰ τῆς πρωτοθυμηθῆ κανεὶς καὶ τί τῆς νὰ μὴ λησμονήσῃ!..

Ἐκεῖνα τὰ γλυκοχαράγματα ποῦ φέρονται ἀπὸ τ'ἀντικρυνὰ τῆς Ἠπείρου ἀκρογιάλια τὸ χαιρετισμὸ τῆς Σκλάβας γῆς ἢ τὰ μαγευμένα ἐκεῖνα ἡλιοβασιλέματα ποῦ σκορποῦν μύριες ἀρμονίες χρωμάτων σ' τ' ἀσημένια καὶ ἀτάραχα τοῦ Ἰονίου νερά;

Ἦ τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο ἡλιοβασιλέμμα τὸ ὁποῖο μοῦ ξαναφέρει στὸ νοῦ τὸ γλαυρὸ καὶ χαϊδευτικὸ ἀπόγευμα μιᾶς φθινοπωρινῆς ἡμέρας.

Ἦταν Νοέμβριος. Γιὰ τὴν εὔμορφη Ἰταλία χειμῶνας, γιὰ τὴν Ἀττικὴ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ γιὰ τὴν Κέρκυρα ἀνοιξι.

Ὁ ζωγραφιστὸς ἐκεῖνος παράλιος δρόμος τῆς Γαρίτσας μὲ τὴν μαγεία τῶν φυλλωμάτων του καὶ τὸ ναυοριστικὸ μονομοῖρισμα τοῦ φλοῖσβου ποῦ σπάνει στὰ πόδια τοῦ παληοῦ φρουριοῦ μ' ἔφερε ἔως ἐκεῖ στὴν ἄκρα ἄκρα τοῦ εὔμορφου κόλπου ποῦ ἀντικρῦζει τὸ μεγάλο Κάστρο.

Ὅλα ἦσαν ἡρεμα ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Ἦρεμη ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡρεμη ἡ γαλανὴ θάλασσα, ἡρεμα τὰ μυρωμένα φυλλώματα τὰ βουβὰ καὶ ναυοκωμένα. Τὸ ἀεράκι εἶχε σβῆση καὶ ἐκεῖνο ἐμπρὸς σὲ μίαν ἀπέραντη γαλήνη ποῦ ἀπλώθηκε σ' ἕνα λιποθύμισμα χρωμάτων στὴν ἀτάρραχη πλάσι.

Ὁ Οὐρανός. Ὁ εὔμορφος ἐκεῖνος, ὁ γλυκὸς ὁ ἀλησμόνητος τῆς Κερκύρας οὐρανός! Ἦταν ἡσυχος, ἀπαλός, ἀσπιλος, σὰν ὠραία μορφή κοιμισμένης παρθένας.

Καὶ μόνο ἐκεῖ πρὸς τὴν δύσι ἐκοκκίνιζε ντροπαλὰ ντροπαλὰ στὰ λιγωμένα φιλήματα τῶν τελευταίων ἀχτίδων τοῦ ἡλιου. Ἔσμιγαν ἐκεῖ σ' ἕνα αἰώνιο φιλήμα χεῖλη ρόδινα καὶ χρυσὰ μαλλιά... Ἐτελείωσε. Ἀποσταμμένος ἀπὸ τὰ φιλιά ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ὁ ξανθὸς ἥλιος, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ πάλιν τὸ πρωτὶ νὰ σκορπίσῃ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του στὴν Μεγάλῃ Ζωή.

Ἀπλώθηκαν τώρα στὸ στερέωμα ἡ ἀρμονίες τῶν χρωμάτων ἢ ἀτελείωτες. Τὰ χρώματα τὰ ποιοκαλλιά καὶ τὰ χρυσὰ ἐκκλιναν περισσότερο πρὸς τὸ κόκκινο τῆς φλόγας καὶ τὸ ρόδινο τῶν τριανταφύλλων. Κι' ἐλιποθύμησαν καὶ αὐτὰ σ' ἕνα ἀνοικτὸ μὸβ ποῦ ἀγάλια ἀγάλια πῆρε τῆς βιολέτας καὶ τοῦ μενεξέ τὸ χροῦμα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὄργια τῶν χρωμάτων ἐκαθρεφτίστηκαν στὴν γαλήνη τοῦ ἀπέραντου ἕρπου καθρέπτη. Κοιμισμένη ἡ θάλασσα, ἐπνωτισμένη ἐμπρὸς στὴν τόση γοητεία ἄφινε νὰ περνοῦν καὶ ν' ἀπλώνονται ἀδιάντροπα ἐπάνω στὰ στήθη των τὰ σφιγχαγαλιάσματα τῶν χρωμάτων.

Δὲν ἦταν γαλανὴ περὶ ἡ εὔμορφη Κερκυραϊκὴ θάλασσα.

Ἦταν ἕνας μαγευμένος καθρέπτης μὲ ὅλα τὰ χρώματα ἀτελειώτων οὐρανίων τόξων. Μόνον ἕνας ψαροῦς ἐτόλμησε μὲ τὴν πτωχικὴ του βαροκοῦλα νὰ σχίσῃ ἀγοστλέοντας τὴν κοιμισμένη ἀγκαλιά τῶν ἀταράχων νερῶν.

Ὀλίγα λεπτά.... ὅλα τώρα ἔγιναν ποῖο σκοῦρα καὶ ποῖο θαμπά. Ἐνας μικροῦτσικος φλοῖσβος εἶχε τὸ θράσος νὰ σπάσῃ σιγὰ στὸ βράχο. Κάποιο φυλλαράκι τῶν δένδρων ποῖο εἰδίσθητο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐκινήθη.

Καὶ ἐνῶ ἡ εὔμορφη ἀπόλαυσις ἐπλησίαζε στὸ τέρομα γοργὰ γοργὰ ὅπως ὅλα τὰ εὔμορφα πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἀντίκρου ἀπὸ τὰ βουβὰ τῆς Ἠπείρου ἀπὸ πίσω ἐπρόβαλλε χρυσὸ τὸ φεγγάρι φιλῶντας καὶ αὐτὸ τὰ κοιμισμένα νερά. Δὲν εἶνε μισοφέγγαρο τῆς σκλάβας γῆς. Εἶνε μιὰ εὔμορφη Πανσέληνος ποῦ σὲ χαιρετᾷ ὠραία Κέρκυρα!...

Ἀθήναι 1907.